

vilde blive Tale om betydeligt at indskrænke de Bevillinger, der nu for Tiden gives ifølge Husdyrloven af 1902. Jeg tænker her ikke specielt paa de Landbrugere, som findes her i Rigsdagen, for de ere vel bekendte dermed, men ogsaa i Landbrugskredse over hele Landet har det Spørgsmaal været forhandlet, og saa vidt jeg har erfaret, har der været ret enstemmig Tilslutning til, at man meget vel for Landbrugets Vedkommende kunde bortskære en hel Del Bevillinger, uden at det vilde gøre Skade. Det er nemlig ikke nok, at vi i en hel Del Aar have talt i Rigsdagen om at spare, vi skulle ogsaa lade Handling følge paa Ordene, det er det, der faar Betydning for Kassen i det hele. I saa Henseende mener jeg, at der ikke er noget i Vejen for, at Landbruget gaar i Spidsen. Det er fremført under denne Sags Behandling, at naar der nu skulde spares paa Landbrugets Budget, maatte vi fastholde den Fordring, at overflødige Beløb paa de andre Ministeriers Budgetter skulde udgaa af Finansloven. Jeg er fuldstændig enig i de Betragtninger, der i den Henseende ere gjorte gældende af ærede Medlemmer. Men jeg mener, det er anbefalingsværdigt, at Landbruget gaar i Spidsen, fordi vi da med saa meget des større Kraft kunne fremhæve, at man ogsaa paa andre Ministeriers Budgetter bør bortskære overflødige Bevillinger.

Den højtærede Ordfører har fremført en Tanke, som jeg kan give min fulde Tilslutning, nemlig den, at man i Henseende til Tilskud maatte ligestille de forskellige Arbejder, man har gjort ude i Landbrugsorganisationerne, særlig i Landboforeningerne, og han pegede i saa Henseende paa, at der maatte være Ligestilling mellem Planteavl og Husdyrbrug, saa at Tilskuddene fra Statens Side til Planteavl maatte gives i samme Forhold som der gives til Husdyrbruget, men Fordringen om, at det samme Forhold for Tilskuddet skal være gældende overalt, kan naturligvis ikke opretholdes altid, fordi Arbejdet paa et nyt Omraade i alt Fald i Begyndelsen maa kræve større Tilskud end Arbejde, man har syset med i adskillige Aar, og som er tilstrækkelig anerkendt. Netop Planteavl og Husdyrbrug har man syset saa meget med indenfor Landbrugskredse i mange Aar, at de i Virkeligheden bør ligestilles. Jeg tror, at hvis man gennemfører Lovforslaget med det deri fastsatte Forhold for Tilskuddet til Landboforeningernes Dyrskuer, maa vi have et lignende Forhold, naar Talen er om at

anvende Beløb fra Landboforeningernes Side til Planteavl, saa at man i det hele saa vidt muligt stiller Landboforeningerne frit i Henseende til Valget af, hvilken Grens Udvikling de ville arbejde paa. Man hører undertiden Diskussion om, hvad der er mest nødvendigt at have Interessen henvendt paa: Husdyravlens Forbedring eller Ophjælpning af Planteavl. Denne Diskussion er ørkesløs, fordi det vistnok for alle praktiske Landbrugere staar saaledes, at disse to Ting ere i lige høj Grad nødvendige. Det hjælper kun lidt, at en praktisk Landbruger avler stor Afgrøde ude paa sine Marker, naar han i Staldene har en Besætning, der ikke er i Stand til at omsætte de mange Foderenheder, han saaledes har avlet, paa rentabel Maade. Og paa den anden Side hjælper det kun lidt, at han har gode Husdyr, der ere i Stand til paa rentabel Maade at omsætte Foderafgrøderne, naar disse sidste ere slette. Disse to Ting høre i Virkeligheden sammen og kunne ikke adskilles. Derfor mener jeg, at Stats-tilskud til Fremhjelpling af Planteavl og til Fremhjelpling af Husdyrbrug bør stilles fuldstændig lige.

Mit Indtryk ved den første og ogsaa ved de senere Gennemlæsninger af Lovforslaget har været, at der ikke er meget nyt i det. Ganske vist ere Betingelserne for at opnaa Tilskud paa forskellige Omraader skærpede, og man har stillet Krav og Fordringer, som ikke stilles efter den gældende Lov, ligesom Tilskuddene ere betydelig mindre end efter Loven af 1902, men derudover er der ikke meget nyt. Det kan enten tyde paa, at Landbrugsministeren og de Landbrugsorganisationer, han har henvendt sig til om Raad, have manglet Initiativ, manglet Mod til at tage fat paa nye Opgaver, eller ogsaa at de Veje, man er slaet ind paa ved Loven af 1902, ere saa gode, at man ogsaa i Fremtiden vil kunne betræde dem. Jeg tror, det sidste er Tilfældet, og at det er en rigtig Betragtning, der er kommen frem i dette Lovforslag. Det maa i det hele anses for at være et godt Forhandlingsgrundlag, omend man her naturligvis kan have større eller mindre Indvendinger at gøre.

Jeg vil være med til at spare de 300,000 Kr., der er Tale om at spare her, netop af de Grunde, jeg før nævnte. Men naturligvis kan der være delte Mening om, hvorvidt det er paa de rigtige Steder, Landbrugsministeren ønsker, der skal spares. Jeg kan ikke nægte, at jeg ligesom andre Talere nærer nogen Be-